

הדף השבועי של
אוניברסיטת בר-אילן
הגיליון
ה-1500
פרשת מקץ, שבת חנוכה, תשפ"ג

בס"ד

1500 שבתות, מאות כותבים
ורבבות של קוראים נאמנים.

עלו והצליחו!

מר מיכאל יסלזון יו"ר חבר הנאמנים

מר שלמה זוהר יו"ר ועדת הקבע

פרופ' אריה צבן נשיא

פרופ' אמנון אלבק רקטור

מר זהר ינון מנכ"ל ומשנה בכיר לנשיא

אוניברסיטת בר-אילן מברכת את מפעל "הדף השבועי", מפעל משותף לפקולטה למדעי היהדות ולשכת רב הקמפוס, ביוזמת חתן פרס ישראל הרב פרופ' דניאל שפרבר ובהובלת דיקן הפקולטה למדעי היהדות פרופ' שמואל רפאל, דיקני הפקולטה למדעי היהדות לדורותיהם והרב שלמה שפר, רב הקמפוס לרגל 30 שנה של תורה, מדע ותרבות ישראל (תשנ"ג-תשפ"ג) פרי הגותם של מיטב חוקרי אוניברסיטת בר-אילן.

לקוראי הדף השבועי, שלום וברכה

בשבת זו אנו זוכים להגיש לכם את גיליון ה-1500 של "הדף השבועי" על פרשת השבוע, אשר במשך 30 שנה הוא מופיע מדי שבת בשבתו, ומהווה תוספת נאה לשולחן השבת באלפי בתים בישראל.

"הדף השבועי" מכנס בין דפיו מאמרים ממיטב החוקרים והחוקרות של אוניברסיטת בר-אילן בכל תחומי המחקר, יחד עם רבנים וכותבים אורחים. לצד מאמרים ודברי עיון, אנו מביאים לפניכם צילום של "הדף השבועי" הראשון שפורסם בשנת תשנ"ג.

השילוב של עולם התורה ועולם המדע המאפיין את המאמרים המופיעים בו, מייחד אותו וקובע לו מקום של כבוד בין העלונים הרבים היוצאים לאור בשבתות, במדינת ישראל ובעולם.

רבים עסקו במשך שנים רבות במלאכה החשובה של הוצאת הדף. עורכי המאמרים, עורכים לשוניים, עובדי הפקולטה למדעי היהדות, עובדי לשכת הרב ואנשי הדפוס והדואר באוניברסיטה – לאלה ולרבים אחרים מגיעה ברכה ותודה גדולה. יישר כוחכם.

ורבבות אנשים לומדים ונהנים מדף זה במהלך השנים.
הוא מופץ ברבים, בבתי הכנסת, ברחבי האוניברסיטה
ובאתר האינטרנט.

בימי החנוכה נפסקה הלכה בבית הלל, שאת הנרות מדליקים בדרך של "מוסיף והולך" ובכל יום מדליקים נר נוסף זכר לנס.

אנו מתפללים לקב"ה, שנמשך להיות מוסיפים והולכים, באורה ובתורה, בכמות ובאיכות, עוד שנים רבות בע"ה.

שבת שלום וחנוכה שמח,

פרופ' שמואל רפאל | דיקן הפקולטה למדעי היהדות

הרב שלמה שפר | רב הקמפוס

ד"ר צבי שמעון | עורך הדף השבועי

משפיעים על המחר, היום.

**מחיר מציאה – על החבאת
הגביע ועל מציאת אשמים**

פרופ' יונתן גרוסמן

ראש המחלקה לתנ"ך, אוניברסיטת בר-אילן

למחרת הסעודה המשותפת של אחי יוסף עם אחיהם המחופש לשלטי המצרי, הם יצאו לדרכם לארץ כנען, עם מזון רב, אך גם עם כסף וגביע שהחביא יוסף באמתחותיהם. עוד לפני שהספיקו להרחיק מהעיר, רדף אחריהם האיש האחראי על בית יוסף, הטיח בהם האשמת גניבה ומצא את הגביע "שנגנב" באמתחת בנימין.

נדמה שהצדק עם הפרשנים הטוענים שהאחים לא חשדו באמת בבנימין שהוא גנב את הגביע (למשל רש"י וספורנו על אתר). כזכור, יוסף החביא בעלי האחים כולם גם את כסף שברם, כן שבשעה ששהיש אשר על בית יוסף פתח את שקיהם וחילפש את הגביע הגנוב הם ראו – כל אחד בתורו – שבשקו שלו מצוי גם כסף שנלקח מהארמון המצרי. מאחר שכל אחד ידע שהוא ללא גנב כסף זה, סביר להניח שכאשר התגלה הגביע באמתחת הצעיר, לצד כספו, ברור היה לכולם שהוא לא גנב את הגביע.

ראייה נוספת לכך עולה מתוך הערה מבריקה של אברבנאל. הוא שם לב לכך שיהודה הקפיד שלא לומר שבנימין 'גנב' את הגביע, אלא רק שהגביע 'נמצא' אצלו: "הִנֵּנוּ עֲבָדִים לַאֲדֹנָי גַם יִנְחֲנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ" (מד: טז). לדעת אברבנאל, יהודה רמז בכך שהוא מבין שאין מדובר במעשה גניבה, אלא רק ב'המציאת' הגביע באמתחת אחיו הצעיר; הדבר המעניין הוא שגם יוסף שיתף פעולה עם סמנטיקה זו. מתאים היה שיוסף יאמר 'האיש אשר גנב את הגביע', אך גם הוא אמר: "הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יְהוּדָה לִי עֶבֶד" (מד:יז), ובכך, כאמור, שיתף פעולה עם הסמנטיקה של יהודה ורמז שאכן מדובר בעלילה.³

הערתו של אברבנאל פותחת פתח לאחת מדרכי העיצוב של היחידה שלפנינו – למעקב אחר המילה 'נמצא'. מילה זו חוזרת ביחידה קטנה זו באינטנסיביות יוצאת דופן ודורשת תשומת לב. היא משולבת באופן מופתי בסיפור; ארבע פעמים בסצנת חיפוש הגביע ומציאתו, ועוד ארבע פעמים בדיאלוג שבין יהודה ליוסף לאחר שיבתם למצרים:⁴

הו כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצָּאנוּ בְּפִי אִמְתְּחִיתֵנוּ הֵשִׁיבֵנו אֵלָיו... אֲשֶׁר יִמְצָא
אֹתוֹ מִעֲבָדֶיךָ וְמֵת... אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ יִהְיֶה לִּי עֶבֶד וְאַתָּם תִּהְיוּ
נִקְיִים... וְיִמְצָא הַגִּבִּיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנִימָן.

הָאֵלִים מִצָּא אֶת עֹן עַבְדֶּיךָ הִנֵּנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם אֲנַחְנוּ גַם
אֲשֶׁר נִמְצָא הִגְבִּיעַ בִּידוֹ... הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הִגְבִּיעַ בִּידוֹ הוּא
יִהְיֶה לִּי עַבֵּד... פֶּן אֶרְאֶה בָרַע אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת אָבִי.

החוקרים מתלבטים רבות במענה לשאלה, כיצד אפשר להכריע ששילוב אינטנסיבי של מילה מסוימת בסיפור הוא שילוב מכוון שתפקידו להנחות את הקורא בקריאתו. אחד הקריטריונים המובהקים לסימון מילה מסוימת כ'מילה מנחה' מכוונת הוא ריבוי המשמעויות של המילה בטקסט הנידון. אם אותה מילה נזכרת בהוראות המתחלפות שלה, מתחזקת הסבירות שבכוונה שולבה שוב ושוב מילה זו דווקא. זהו המצב במקרה שלפנינו. גם אם אותה ההוראה הסמנטית של 'למצוא' נשמרת בכל אזורי המילה בטקסט, היא מוסבת על דברים שונים שכל פניהם אינם קשורים זה לזה: האחים מזכירים את הכסף שהם 'מצאו' באמתחותיהם בירידה הראשונה; האיש אשר על בית יוסף, כמו גם יוסף עצמו ואחיו, מזכירים את הגביע אשר 'מצא' באמתחת הגנב; יהודה מזכיר את העוון שהא-לוהים 'מצא', ולבסוף הוא אף מזכיר את הרעה שעלולה 'למצוא' את האב, אם הם ישובו אליו ללא בנימין. אם כן, נושאים שונים ש'נמצאים' ו'מוצאים' מגוונים משולבים ביחידה הקטנה שלפנינו.⁵

מהי תרומת השילוב של הפועל 'למצוא' לסיפור? הפתח הנוח להיכנס בשערי דיון זה מצוי באזכור המפתיע ביותר של הפועל, בדברי יהודה שאמר לשליט המצרי: "הֲאֵלֹהִים מֵצֵא אֶת עֶזְרָיִךָ" (מד:טז). כנראה יש לפרש את משמעות 'המצִיאה' הנזכרת כאן כהצעת ראב"ע (שם): "כי עון היה לנו וכאילו נשכח ואיננו, והיום נמצא". אך האומנם התכוון יהודה לגניבת הגביע? כאמור לעיל, נראה שהאחים הבינו שבנימין לא באמת גנב את הגביע, וגם כן, למרות שאשמת הגניבה מופנית רק כלפי בנימין, יהודה מדבר על חוטאים בלשון רבים: "עֶזְרָא עֲבָדְיָה". בכך אנו נרמזים – גם אם האיש המצרי איננו יכול להבין זאת – שיש עוון אחר שרובץ על כתפי האחים כולם שא-לוהים מצא כעת, ובלשונו של רש"י: "מצא בעל חוב מקום לגבות שטר חובו".

ואכן, הפועל 'למצוא' החוזר באינטנסיביות ביחידה זו שוזר אותה עם המערכה שפתחה את הסיפור – מכירת יוסף. לצד פשע האחים המובן מאליו כלפי יוסף עם מכירתו, הכתוב מבליט בדרמים שונות שיש עשוק נוסף שנפגע באיפור מכירת יוסף למצרים: הטעיית האב הזקן וניתוקו מבנו האהוב. הפשע כלפי האב מוצג בספור כחמור הרף פחות מאשר הפשע כלפי האח, כפי שעולה מסצנת התיקון הגדולה של הסיפור – נאום יהודה – שבו הוא מדגיש במיוחד את הצער שייגרם לאביו, ולמענו הוא מוסר את עצמו לעבדות.

הד הרמאות שרומה האב מתגלגל עד לסצנת גניבת הגביע במיוחד בשל הפועל 'למצוא'. בהולכת האב שולל וברמאותו עשו האחים שימוש בפועל זה: "זאת מְצָאנו הֲבָר נָא הִכְרַתְתָּ בִּנְךָ הוּא אִם לֹא" (לז:לב). זהו המשפט האחרון שאמרו האחים בסיפור מכירת יוסף, ו'מציאת הכתונת', שמהדהדת בחלל בית יעקב ובחלל הסיפור את רמאותם הפושעת כלפי האב, פורצת כאן שוב. האחים עטו על פניהם מסכה מיתממת בטענתם שהם 'מצאו' דבר מה, אך למעשה הם לא 'מצאו' דבר, שהרי הם אווזים בכתונת שהם עצמם הספיגו בדם. סצנת החבאת הגביע באמתחת בנימין חוזרת על מודל זה בדיוק, וגם מציאת הגביע איננה 'מציאה' כל עיקר. גם הפעם, זה שטוען ש'מצא' גביע הוא ששם את הגביע באמתחת בנימין ביוזמתו. גם תגובת הַמְרוּמִים שנחשפים למציאה המרה דומה למדי; האחים קורעים את שמלותיהם נוכח גביע יוסף ש'נמצא' אצל בנימין (מד:יג), ממש כשם שקרע יעקב את שמלותיו נוכח כתונת יוסף ש'נמצאו' האחים (לז:לד). אם יורשה לי להפליג מעט בדברים, אציע, שאולי יש בכוחו של גביע היין לייצג את הכתונת הספוגה בדם, גם נוכח הזיקה שקיימת במקרא בין דם ליון, כמו: "בֶּסֶס בִּיּוֹן לָכֶשׁוּ וְגָדָם עֲנָבִים סוֹתָה" (בר' מט:יא); "וְדָם עֲנַב תִּשְׁתֶּה חֲמֵר" (דב' לב:יד).

אפשר לתהות כאן, האם גם הבאת הדיאלוג של האחים עם האיש אשר על בית יוסף בדרך (מד:ו-י), עוד לפני הדיאלוג עם

יוסף עצמו (מד:טו:יז), תורמת ליצירת הזיקה בין שתי הסצנות. שני דיאלוגים אלה זהים לגמרי (האחים מציעים להעניש את כולם, והמצרי פודה אותם מעונש ומציע שרק בנימין יישאר עבד במצרים), אך יש ערך לכפילות זו במערך האנלוגיה הנידון. גם בסיפור המכירה הגיע יוסף אל האחים בשני שלבים. בעצירת בנינים בשכם פגש אותו 'אִישׁ' (לז:טו), ומשם המשיך יוסף לאחיו אִישׁ וְהִנֵּה תָעָה בַּשָּׂדֶה" (לז:טו), ומשם המשיך יוסף לאחיו שבדותו: "וַיֵּלֶךְ יוֹסֵף אַחֵר אֶחָיו וַיִּמְצָאם בְּדָתָן" (לז:יז). בתמונת מראה, גם בסיפור מצירת הגביע הוא 'נמצא' תחילה בדרך על ידי 'האיש', אך הדיאלוג על אודות 'מצירת' הגביע יחזור על עצמו שוב כשייפגשו האחים עם יוסף.

לאור זאת אפשר לחזור שוב לדיאלוג שמתנהל סביב מציאת הגביע בין האחים לבין האיש אשר על בית יוסף. בשני הדיאלוגים הציעו האחים עונש קולקטיבי ואילו האיש המצרי – הן זה שבדרך והן יוסף שבמצרים – המתיק את העונש ואמר שרק הפושע ייענש, או ליתר דיוק – 'זה שנמצא הגביע בידו' ייענש.⁶ לדבר זה משמעות רבה, במיוחד ברובד הסמלי שרוחש מתחת לפני השטח.

דווקא בגלל שגניבת יוסף ניצבת ברקע התמונה של גניבת הגביע, אפשר לחוש גם בתיקון של האחים שכבר כעת מבצבץ ועולה. האחים מתייצבים מול האיש המצרי שתפסם בדרך ומול השליט המצרי כיחידה אחת. פעמיים הם מקבלים על עצמם עונש קולקטיבי: "וְגַם אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֹדֵי לַעֲבָדִים"; "וְהָנֹנְז עֲבָדִים לְאֹדֵי גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר נִמְצָא הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ". הדבר בולט גם בבנתנו שנזכר כבדרך אגב, אך בהקשר הכללי של הסיפור הוא בעל משמעות סמלית עמוקה – האחים כולם קרעו את בגדיהם ולא רק בנימין: "וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹתָם" (יג). ברור לכולם, בלי לומר מילה מיותרת, שהם אינם נוטשים את בנימין ומוסרים אותו: ילידי האיש המצרי, אלא כולם, כאיש אחד דוורים מצרימה: "וַיַּעֲמֵם אִישׁ עַל חֲמֹר וַיִּשְׁבּוּ הָעֵינִי" (יג). דבר זה אינו מובן מאילו. לאחר נמכר עבד למצרים, היה זה יעקב שקרע את בגדיו, והאחים לא השתתפו איתו (לז:לד). ואדברה, שם ניסו "לְכַלּוֹת בְּנֵי וְכָל בְּנֵי חֲמֹר" (לז:לה), גם אם ללא הצלחה.

למרות הצעת האחים לראות בכולם יחידה אחת מגובשת, יוסף מצידו הציע להפריד בין בני לאה לבין בנה של רחל: זה שהביע נמצא בידו יישאר עבד, ואילו האחים 'עלו לשלום' אל אביהם.⁷ אולי מדויק יותר לומר, שיוסף הציע להפריד **שוב** בין בני לאה ובני רחל. שאלת חייו של יוסף עומדת להתברר נוכח תגובת האחים; התסכול העמוק ביותר שמלווה אותו מאז נטישת המשפחה עומד להגיע סוף סוף לידי פתרון, וברגע זה יהודה פותח את פיו, ובמסירות נפש למען האח ולמען האב מביא את ריב האחים הגדול אל הפיוס המיוחל.

שם בהיחבא, ושהאחים לא ידעו על כך. להצעה

B. Green, "What Profit For Us?") מִזֶּן אֲשֶׁם

בכמה מקומות לאורך הסיפור נדמה שיוסף רומז לבחון את הטענה מוזמן לעיין שם (י' גרסמן).

לפני התנ"ך, עמ' 234), מפני שהוא התעלם מהמ-
וה לראות בתגובת יהודה (מד:יח-לד) לדרישת

ים, נאלצו להמיר את הפועל 'למצוא' בפעלים
ממה מייצגת של התרגום של New American
(8); "God has uncovered

מַעֲבִידֶיךָ וְמֵת" (ט). גם אם העונש החמור שהם
אזו נזמה לומר שהאחים מקבלים על עצמם –
"אִישׁ אִישׁ גָּבַב נַפְשׁ מֵאֶחָיו מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִתְעַמֵּר בּוֹ"

וַיִּרְץ וְאֶת שְׁלוֹם הַצֶּאֱמָן וְהַשִּׁבְנִי דָּבָר" (לז:יד), וּכְעַת





הגידים על חג החנוכה ועל אור וחושך מזווית חינוכית

פרופ' זהבית גרוס

דקנית הפקולטה לחינוך, אוניברסיטת בר-אילן

חג החנוכה הוא אחד החגים המיוחדים בלוח השנה העברי. זהו חג לאומי לציון ניצחון החשמונאים במרד נגד היוונים בתקופת בית המקדש השני. חנוכה הוא חג של מרד ומאבק לשם הקמתה של ריבונות יהודית בארץ ישראל, והוא מבטא את עוז הרוח היהודית שהתגברה על הניסיון של היוונים לחסל את הפרטיקולריות היהודית לטובת האוניברסליות של התרבות היוונית המשעבדת את היחיד לאקסטרניזם ולפיזי. חנוכה היא חג של אורה, שמחה והודיה על חידוש עבודת המקדש ועל נס פך השמן. מעבר לניצחון הצבאי הפיזי של מדינת החשמונאים (שחנו בכ"ה בכסלו) זהו חג חינוכי ('חנוכה' משורש ח'נ'ך) המסמל את ניצחון הרוח וביצורו של אתוס הגבורה הרוחנית היהודית. העובדה שהוא כרוך בהדלקת נרות מוסיפה לו מימד רוחני מיסטי מיוחד.

שימורו של חג החנוכה בתודעה הלאומית הוא דוגמה לאופן שבו יש לשמר זיכרון קולקטיבי.

שאלת שימור הזיכרון היא שאלת מפתח בעולם היהדות. הזיכרון הוא אחד המרכיבים בהבנייתה של זהות קוהרנטית. בימים אלו כולנו מתלבטים באשר לשימור זיכרון השואה, ונראה שבעיצוב הזיכרון של חג החנוכה על פי חז"ל ישנם כמה מרכיבים, אבני בניין, שמהם ניתן ללמוד כיצד אפשר להפוך את זיכרון השואה לזיכרון היסטורי בעל משמעות על-זמנית. הפסיכולוג אהרון אנטונובסקי, שפיתח את הגישה הסלוטוגנית בפסיכולוגיה, טען כי תחושת קוהרנטיות היא נטייה אישיותית המבטאת את המידה שבה יש לאדם ביטחון בסיסי ומתמשך, שמה שמתרחש בסביבתו הפנימית או החיצונית הוא צפוי, מובן וניתן להסבר. לפיכך, לתחושת קוהרנטיות שלושה מרכיבים עיקריים, ולענייננו נמצאים בהלימה עם סיפור חג החנוכה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפילת על הניסים הנאמרת בחג הזה: 1. מובנות – העולם מובן ויש בו חוקיות ברורה שניתנת להבנה: בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול... כשעמדה מלכות יוון הרשעה על עמך ישראל – הטקסט הקנוני מביא את המאמין להבנת הבעיה והחוקיות של העולם מבחינת תפיסתו של הקב"ה את העולם; יש להבין כי מטרתה של מלכות יוון הרשעה הייתה לחסל את עולם התורה "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך". 2. נהילות – לאדם יש יכולת להתנהל בעולם, וגם במקרה שהוא נתקל בקושי הוא יידע להתנהל או לחילופין הוא יבין את דרך ההתנהלות של העולם. כלומר, הבנת דרך הנהגתו של הקב"ה את העולם

הריטואלים היא להבנות את תהליך הלמידה החווייתית המערבת את חמשת החושים, שתפקידם לסמן, להטביע ולצרוך את חותמו של המסר החינוכי בתודעה של היחיד והחברה באופן בלתי אמצעי.

4. רלוונטיות – אחד המוטיבים המרכזיים של החג הוא יצירת דמיות (sameness) והמשכיות שבאים לידי ביטוי מוחשי באמצעות משפטי מפתח המעצבים את השפה של הקורפוס הדתי-אידאולוגי, ובאים לידי ביטוי במילים: "בימים ההם בזמן הזה". פירושן המעשי של מילים אלו הוא, שבכל תקופה היסטורית ניתן למצוא תבניות עומק דומות המאפשרות למצוא פרשנות אקטואלית לסיפור ורלוונטיות. כמו כן, כחלק מעיצובו של הנרטיב ההיסטורי נעשה שימוש במטבעות וצירופי הלשון כמו 'מעטים מול רבים', 'מלחמת בני אור בבני חושך', 'מלחמת כוחות הטומאה בכוחות הטוהר', ומטרתם לייצר תובנות קולקטיביות המעצבות את התודעה של היחיד ושל החברה.

זיכרון איננו מוצר סטטי שעובר מדור לדור, אלא הוא מעוצב בתהליך הבנייתי מתמשך ודינמי. בהקשר של חג החנוכה הוא השתנה ועוצב במהלך השנים בהתאמה לנסיבות המשתנות של ה"צייטגייסט" (רוח התקופה). התנועה הציונית, לדוגמה, עיצבה את חג החנוכה והשתמשה בו כנקודת מוצא להסבר הצדקתו ועיצובו של הנרטיב הציוני, ולכן גם הציבור הציוני שאיננו דתי מרגיש תחושת שייכות והזדהות עם המסרים של החג והמוטיבים המרכזיים המוטבעים בו, ונוהג להדליק חנוכייה (על פי סקרים שמתפרסמים בכל שנה).

בראייה רטרופקטיבית, להיות מחנך בתקופת החשמונאים היה אתגר מרתק. זו הייתה תקופה של שגשוג ופריחה, ומאידך של קמילה רוחנית. זו הייתה תקופה של בירור רעיוני-דתי של גבולותיו האישיים של המאמין הדתי, ושל היכולת שלו לעמוד בגבורה מול הפיתויים שאליו היה חשוף באקו-סיסטם שבתוכו הוא חי ופעל. יהודים באותה תקופה נקראו לבין האפשרויות הבלתי מוגבלות להשתלבותם החברתית, הכלכלית והתרבותית בעולם הרחב. זה מה שהציעה התרבות היוונית שהייתה בעלת אופי אוניברסלי וקראה לאינטגרציה טוטאלית והיטמעות בתרבות הרוב. התרבות הנאורה נתפסה כחושך על ידי היהודים המאמינים, והחושך הפך לאור. צעירים נקראו בין רצון לחיבור ושייכות ליהודה המכבי שנתפס כקיצוני, ואולי פונדמנטליסט, שקרא: "מי לה" אלי" ובין כמיהה עזה להתערות בתרבות היוונית שהיה בה ניחוח מרענן ומשכר של "רוח חדשה" שסחף אחריו

המונים. צעירות באותה תקופה נקראו בין רצון להזדהות עם חנה ושבעת בניה, שמתוך אמונה תמימה הקריבה את ילדיה וסירבה להשתחוות לפסל, ובין יהודית הפמיניסטית בעלת האייג'נסי (פעלנות יוזמת) והתושייה שהביאה למחנה ישראל את ראשו הערוף של הולופרנס, שר הצבא האשורי של נבוכדנצר (על פי המסופר בספר יהודית). זו הייתה תקופה של פיצול חברתי אידאולוגי קשה, שאת אותותיו אנו חווים עד עצם היום הזה.

סיפור שימורו של חג החנוכה והנצחתו של הזיכרון הוא פועל יוצא של סוציאליזציה וההעברה שיטתית בין-דורית של המסרים החינוכיים של החג, הכוללים עמידה איתנה כנגד הסחף של כוחות משעבדים אקסטרניים לטובת יצירתה של זהות יהודית אותנטית בעלת מרכיבים המקדשים את השחרור הפנימי משעבוד הנפש לחיצוני ולטפל. חג החנוכה מבטא באופן סימבולי את המסע והחיפוש של האומה הישראלית אחר פך השמן הקטן שיטרה את ההיכל...

גם היום, בזמן הזה, אנחנו נמצאים בתקופה של ליקוי מאורות ואובדן דרך, ובעיקר בלבול בין עיקר וטפל. השאלה היא אם נצליח לחלץ מתוכנו את הנר הפנימי שיאיר לנו הדרך לתיקון עולם.

ישנה מחלוקת בין בית שמאי ובית הלל באשר לאופן הדלקת החנוכייה; האם "פוחת והולך" או "מוסיף והולך". כלומר, האם נדליק ביום הראשון את כל נרות החנוכייה, ובכל יום נפחית את מספר הנרות, או שאולי "מוסיף והולך" – בכל יום, בתהליך קונסטרוקטיביסטי שיטתי, נוסיף נר ועוד נר עד שנאיר את החנוכייה כולה. חכמים טוענים שביסוד המחלוקת בין בית שמאי ובית הלל קיימות שתי תפיסות חינוכיות שונות באשר לשאלה כיצד יש להתמודד עם הרע: האם יש "לשרוף את המועדון", ולאט לאט "להנמיק את הלהבות" או שיש להוסיף בהדרגתיות אור עד לסילוקו של החושך, וההלכה בבית הלל: "מוסיף והולך" שפירושו תוספת אור ועוד אור ועוד אור יביא לעולם את האור הגדול.

מחקרים אמפיריים מלמדים שהצלחות בשדה החינוך הושגו באמצעות הוספת טוב. המאבק לחירות רוחנית של היחיד וטיהור הנפש לקראת שחרורה משעבוד וגלות עובר דרך הוספה של אור. יהי רצון שנשכיל להוסיף אור, ושנדה להשתחרר מהכוחות הכובלים את חירות האדם לקראת השגתה של חירות פנימית, ניקיון פנימי וטוהר. גם בזמן הזה אנו זקוקים לפך שמן קטן שייטרה את היכל הנפש.





סוף ומתן תורה; ניסים שנראו ונחוו ע"י מיליוני בני עמנו כחווייה לאומית המונית, ומועברים מדור לדור מידי שנה בחגי ישראל כחוויית לאומיות על פי הצו של "וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל-לִבְכָּךְ". ניתן לסכם שהקשר של ריבונו של עולם עם האנושות עובר דרך שתי התגלויות: אל כלל האנושות – דרך חוקי הטבע המונגשים לשכל האדם ולתועלתו בזכות ציותם למתמטיקה (פרי מוחו של האדם), ודרך הגילוי הנבואי לעם ישראל במשך 1,000 שנות היסטוריה, המסוכם ב-24 ספרי התנ"ך.

מאמון ואמונה אנו עוברים לנאמנות, כפי שהיא באה לידי ביטוי בפרשתנו. גיבור הפרשה הוא ללא ספק יוסף הצדיק שמבירא עמיקתא – מעמקי בית הכלא עלה לאיגרא רמה – משנה למלך מצרים, המציל את כל ארצות המזרח התיכון מרעב. מעניין שבסדר האושפיזין יוסף הוא השישי (ולא לפי הסדר הכרונולוגי שלהם. הוא מובא אחרי משה ואהרן), לפני מלכות, והוא מייצג את ספירת היסוד. הרי כל אחד משבעת האושפיזין (אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד – על פי מסורת מקובלת) הגיע לדרגה כה גבוהה של צלם א-לוהים, שהוא ראוי לייצג ספירה. מהי ספירת היסוד? למה יוסף? חיי יוסף כוללים סדרת מהלכים מרתקים בעלי מכנה משותף מרשים. יעקב אביו רואה בו את בכורו הרוחני. הוא נשלח לחפש את אחיו, אך מובא כעבד למצרים ומגיע לשרת בבית השר פוטיפר. עד מהרה הוא הופך להיות שם מנהל הארמון. תלונות אשתו של פוטיפר על ניסיון לאונס, כביכול, על ידי יוסף מאלצים את פוטיפר להענישו, והוא שולח את יוסף לכלא. ברור שבסתר ליבו לא האמין פוטיפר לאשתו, שכן אחרת לא היה שם אותו בבית הכלא האקסקלוסיבי של עבדי מלך מצרים. מנהל הכלא 'מגלה' את יוסף והופך אותו ליד ימינו, מנהל האסירים.

פרשתנו מספרת על החלום המטריד של פרעה, המביא בסופו של דבר לשחרורו המפתיע של יוסף מן הכלא כדי שיפתור את חלומו. יוסף עושה מול פרעה קידוש השם גדול בהצהרתו שכל יכולתו היא מתת בורא עולם, ולאחר פתרון החלום הוא הופך בו ביום מעבד למשנה למלך מצרים. בהמשך הוא מנצל את שנות השפע כדי לאגור כמויות עתק של מזון בר שימור, ומציל את מצרים ושכנותיה בשנות הרעב. הוא גומל טוב לפרעה על חסדו עימו, ובמהלך מבריק הופך את פרעה להיות הבעלים של אדמות מצרים ואת תושבי המדינה לאריסי פרעה. למרבה הפלא, העם המצרי לא התמרד; הוא שיתף פעולה עם יוסף והודה לו. לאחר פגישתו עם אחיו והתוודעותו אליהם הוא התפייס עימם, הביא את כל בית יעקב למצרים, ושיכן אותם בארץ גושן שבה יוכלו להתפתח ולגדול בלי להתבולל עם המצרים. התכונה הבולטת של יוסף בכל המהלכים הללו היא נאמנות. הוא משדר נאמנות אפילו ממבט ראשון, ומצדיק להפליא את האשראי שהוא מקבל.

נאמנות היא אחת התכונות שבהן אנו מקלסים את הקב"ה, ואחת המחמאות הגדולות שכן עמנו יכול לקבל – 'יהודי נאמן'. אני מציע לקשור את המושג 'ספירת יסוד' לתכונת הנאמנות. הכתוב מדגיש את העובדה שיוסף לא נפל בפח שטמנה לו אשת פוטיפר, ולכן הוא נקרא 'יוסף הצדיק'. חז"ל קושרים את עמידתו בניסיון בנאמנותו לדיוקן אביו. כך אפשר להבין את סדר הספירות, שעל פיו הנאמנות קודמת למלכות. שהרי נאמנות היא הבסיס לכל התארגנות אנושית בריאה וברת קיימא. בלי נאמנות אין שום בסיס למלכות. אם כן, פרשתנו מתרכזת ביוסף – אבטיפוס של יהודי נאמן, המשקף בנאמנותו צלם א-לוהים ממש. ובמקביל, ימי החנוכה מרוממים נאמנות של עם ישראל לדרכו ולתורתו במסירות נפש, שזכתה להארה א-לוהית על ידי נס פך השמן. פרסום הנס משנה לשנה בימי החנוכה הוא תעודת כבוד לנאמנותו של עם ישראל לתורתו ולברית הכרותה לו עם ריבונו של עולם – המשך מורשתו של יוסף הצדיק.



מדע, אמונה ונאמנות

פרופ' דורון אורבך

המחלקה לכימיה, אוניברסיטת בר-אילן

שבת חנוכה ולימוד פרשת מקץ לפנינו. זהו זמן טוב ומתאים לדבר על אמונה, נאמנות ואמת. חג החנוכה מזכיר לנו מידי שנה שנצח ישראל לא ישקר. כשעם ישראל נלחם על חירותו הרוחנית, הוא ראוי לסייעתא דשמיא.

הפסקה הנקראת "על הניסים", שאנו מזכירים בתפילה ובברכת המזון, מיטיבה לתאר את ההצלחה של ימי החנוכה. ימי החנוכה אינם מסתמים ניצחונות של גיבורים, אלא אדרבה, ניצחון של חלשים בגוף אך נחושים במלחמה על נשמתם היהודית. פסקת "על הניסים" כוללת גם את המשפט "מסרת... זדים ביד עוסקי תורתך". כלומר, הניצחון של 'עוסקי תורתך' על הזדים. כאן למעשה עולים מדרגה; מניצחון הרוח ("גיבורים ביד חלשים") לניצחון חשוב יותר – ניצחון השכל; הניצחון על הזדים הנלחמים בתורת ישראל על ידי 'פילוסופיה' שגויה וליצנות. ניצחון זה מובטח על ידי 'עוסקי תורתך' שיש להם את הכלים השכליים להשיב מלחמה שערה.

אכן, חשוב לציין את חשיבותו של השכל בכל הקשור ליהדות. כפי שמורים ספרי היסוד ביהדות "חובת הלבבות", "דרך השם" ו"הכוזרי", אל האמת היהודית אפשר להגיע דרך התבוננות בבריאה, לימוד תולדות עם ישראל ולימוד תורת ישראל בשכל ישר. ההתבוננות בבריאה נעשית היום בדרכים המשוכללות ביותר על ידי המדע המודרני, ומסתבר שהמציאות הטבעית המוחשית מתנהלת למעשה על ידי מספר סופי של חוקי טבע: גרביטציה, חוקי המכניקה הקלאסית והקוונטית, חוקים אלקטרומגנטיים, חוקי התרמודינמיקה, הפיסיקה הגרעינית ועוד חוקים ספורים. כל החוקים הללו, ללא יוצא מן הכלל, מציינים למתמטיקה שהמוח האנושי יודע להגות, ולמעשה יצר אותה עוד לפני שנתגלו רוב החוקים. מתמטיקה היא מרכיב

דניאל שפרבר

קראו את הגיליון הראשון
של 'הדף השבועי'
של אוניברסיטת בר-אילן
משנת תשנ"ג, 1993

Gr.dafshv@biu.ac.il

"הדף השבועי בר-אילן"

